

1785

1. * Hellermannis : Quinqueversio V ex jure anti-
quo. Programma, quo ordinarius, senior ceteri.
que anectores fac. jur. memoriam Hellermannis.
nitentiam . . . inducunt.
2. * Bestucheff : Corollarium juris Criminalis
XVII. Programma, quo decaus seniores celi.
usque anectores quatuor facultatum meus.
isem Bestucheffianam eu inducunt.
3. * Bornius : Adnotatio VII ex adversariis juris
judiciarii. Programma, quo ordinarius senior ceteri.
que anectores fac. jur. memoriam Bornianam
inducunt.
4. * Eisenhuetters, Christianus Jacobus : Revi et
effectu Expectativa pluribus simul tribalae.
Programma, quo solenius doctoralia Christiani
Jacobi Eisenhuetters inducit.

1785

- *
5. Heltorf, Ferdinandus Henricus, de: Adversariorum
juris judiciarii adnotatio VII. Programma, quo
solemnis doctoralia Ferdinandi Henrici de Helt. 10
dorf indicit. 11
- *
6. Schultze - Gersdorffus: Compendium juris Cri- 12
minalis XVIII. Programma, quo ordinarios scilicet
ceteroque assessores fac. jur. memoria Schultze
Gersdorffianus indicit. 13
7. Brinerus, Christianus Goltzob: De jure eundem 14
in partes officioque Imperatoris ordi-
bus imperii in partes eundem
8. Brinerus, Christianus Goltzob: De feudis utriusque 15
Lusatiae eorum inprimis acquirendorum et pos-
sidentorum jure.
9. Eisenstuck, Christianus Facutus: De modo superiorum
lati territorialis jura contra eos, qui se illi

- subjectos esse negant, legitime persequendi.
10. Grenther, Christianus Augustus: De facto domestico.
11. Gutwaser, Julius Gottlob: De poenis earumque modo.
12. Heydenreich, Benjamin Cordus Haericens: De jure
apanagii Comitem J. R. T. mediatorum in Saxo-
nia conturbata et familiaris.
13. Jungheus, Dr. Fridericus: De mortis causa
donationum indole.
14. Jungheus, Dr. Fridericus: De patria potestate,
nuptiis, legitimatone, adoptionibus, et quibus
modis jus patriae potestatis solvitur.
15. Heil, Carl August Gottlieb: De causis alicui
Platoniorum recentiorum a religione Christiana
amici. Programma (quo orationem auspicialem
indicit).
16. Kindius, Dr. Adamus Theophilus: De retentione
pignoris in concursu creditorum secundum jus

Saxonicum Electorale exule.

17. Vindius, de Adamo Theophrastus: De fontibus
juris judicarii civitatis, quod per Germania
obtinet.

18. Vindius, Johannes Daniel: De usibus heredi-
tariis in Germania per juris manuum ac
usitatis.

ca
d
n

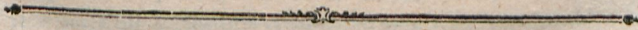
1785

1785,3.

ORDINARIVS
SENIOR CETERIQUE ASSESSORES
FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS
MEMORIAM
BORNIANAM

DIE XIII. IVNII A. CIDIICCLXXXV.

HORA IX
IN AVDITORIO SVO
RECOLENDAM
INDICVNT.

IN EST
EX ADVERSARIIS IVRIS IVDICIARII
ADNOTATIO VII.

ORDINARIVS
SENIOR CETERIVS ASSESSORES
FACULTATIS IURIDICAE LIBERENSIS
MEMORIAM
BORNIANAM

DIE 24. FEBRUARII 1791
H. O. 2. 1. 1.
IN AUDITORIIS
RECTORUM
LIBERENSIS

IN
EX. A. 1791
LIBERENSIS

EX ADVERSARIIS
IURIS IUDICIARII
ADNOTATIO VII.

Conciliatio duorum in lege iudiciaria Saxonica locorum.

Sunt duo in Ordinatione processus repetitae praelectionis loca, quae secum pugnare videntur. Primus est in titulo XL. *von der Hülfe in die Lehnsgüter*, §. 3. alter in titulo XLV. *von dem stillschweigenden Pfande* §. 6. Ille sic se habet: *Wir verordnen, daß ins künftige von dem kaufgelde eines subhastirten lehngutes allein die debita fundalia bezahlet, die übermaße aber wieder zu lehn gemachet, oder an ein lehn gewendet, und die mitbelehniten daran zur gesamten hand gebracht werden sollen. Jedoch ist dieses auf solche lehngüter, - da vermöge vorhandener pactorum oder reverse, wenn auch selbige gleich nicht confirmiret, denen mitbelehniten nur ein gewisser lehnsstamm, oder auch nur ein lehnsquantum ausgesetzt ist, nicht zu erstrecken, als in welchem fall sie mit solchem lehnsstamm oder quanto sich billig begnügen lassen.* Ex his verbis satis patet, hic legislatoris voluntatem eam esse, vt quemadmodum in feudis, quae ex natura iuris beneficiarii alienari nequeunt, secundum regulam tota substantia quoad futuram successorem, prole mascula vasalli extincta, ad simultanee inuestitos pertineat, adeoque existente concursu creditorum ac vendito tunc ob debita feudalia fundo, omne residuum coinuestitis integrum maneat, saluis, dum debitor commu-

IV

nis in vita sit, fructibus, ad debita allodialia soluenda conferendis, sic etiam eandem rationem habendam esse partis, siue portiunculae feudi, in qua tantummodo coinuestito secundum pacta conuenta, loco totius succedere permiffum; ita vt et haec portiuncula post dictam venditionem simultanee inuestito salua ac reliqua esse debeat. Ex quo sua sponte fluit, hanc particulam feudi, ipso feudo in concursu creditorum ob debita feudalia soluenda per subhastationem alienato, simultanee inuestitis, proxime successuris, iure proprio seu vindicationis relinquendam esse, fructibus, vt dictum est, interea ad massam concursus perferendis. Huic igitur loco valde obesse videtur alter ex eadem lege iudiciaria supra allegatus, qui haec verba continet: *Es soll in zukunft weder denen töchtern wegen ihrer ausstattung, noch denen mitbelehnten wegen eines lehnquanti ein ius reale an lehn gütern zustehen, - - wenn nicht darüber ein ausdrücklicher consens gebührend ausgebracht worden;* quae simultanee inuestitis non modo ius domini, sed omne adeo ius reale, omnemque spem prioritatis nedum vindicationis adimere videntur. Haec apparens pugna saepe et ipsa dissensum cum inter interpretes, tum inter dicasteria peperit, quale exemplum protulit Vir summe rev. HENR. GOD. BAYER, Ordinis nostri Senior in progr. a. 1781. diss. inaug. Schneiderianae praemisso. At enim vero, si vtriusque legis species recte intueamur, nobis aut nulla discordia esse, aut haec facile componi posse videtur. Et priori quidem loco agitur de debitore communi vafallo, qui in feudo a se possessio habet simultanee inuestitos, sibi

fibi aliquando successuros, vel in vniuersum, vel in aliquam tantummodo particulam feudi, prout pacta olim inter ipsos inita, ferunt, et scilicet ea particula inalienabilis sit, saluaque semper maneat coinuestitis, quamuis reliquo feudo vi dicti pacti libere alienato. Fac itaque, hunc debitorem communem, aut eius nomine massam concursus, illud feudum sub hasta vendere, haec venditio non poterit iura simul inuestitorum deteriora facere, sed manet ipsis sine dubio idem ius, quod habebant ante concursum. Pacti enim erant de feudo non in totum alienando, sed de relinquenda sibi aliqua eius particula, in quam ipsi vi simultaneae inuestiturae succederent. Haec igitur feudi portio, simultanee inuestitis debita, etsi inter paciscentes pro certa pecuniae summa aestimaretur, tamen vere integralis est: nam coinuestitus accepit communem manum in integro, i. e. in omni fundo tota domo, omnibus agris ac reliquis singulis feudi partibus pertinentiisque. Nec nobis dubium videtur, simul intestitos pro condominis habendos esse, vt bene ostendit Vir laudatus et paterno consensu confirmavit, consentiente etiam praeter multos SCHILTERO *Exerc. ad Pand.* 13. §. 27. et *exerc.* 15. §. 15. quicquid alii, imprimis CARPZOVIVS *L. II. resp.* 12. no. 4. Nam neque deficiens possessio, aut quod communis manus, nec ius in comitiis comparandi, nec a cautione pro expensis liberet, nec actionem reuocatoriam rei vindicationi admodum similem antequam feudum ad simultanee inuestitum perueniret, permittat, haec omnia nequeunt dictum ius condominii perimere,

VI

nam simultanee inuestitus et ipse fit vassallus, omnisque vassallus habet dominium vtile in eare, qua inuestitus est, quamvis nunc sine commodo ac possessione. Manet itaque simultanee inuestitus in ipsa venditione a concursu facta condominus pro ea parte, quam inalienabilem possessor et securam in ea successione simul inuestito si pulatus erat, nullaque in ea fit mutatio, nisi quod, vendito fundo, illa fundi particula nunc solummodo pecuniaria sit, consistens in ea summa, ex mercede emtionis detrahenda, in quam paciscentes conuenerant. Vnusquisque igitur videt, eam pecuniae ex feudo redactae summam neminem sibi vindicare posse, quam simul inuestitum, quippe cui nunc loco condominium est, per subhastationem amissi. Haec itaque ponderans legislator, simulque cauere cupiens, ne aequitati de non eripiendo per subhastationem feudi condominio alia recepta per interpretes regula obsit, qua fundo pro parata pecunia alienato haec non esse feudalis dicitur, STRVV. *S. I. F. c. 3. §. 4. fq.* CARPZ. *P. III. c. 30. def. 1. fq.* remedium quaesivit, atque haec nostra lege constituit, vt, feudo debitoris sub hasta vendito, illa pars, in quam ius integrum esset simultanee inuestitis, non labefactaretur per venditionem totius substantiae, verum vt, nunc pecuniaria facta, vel ipsa recens feudalis efficeretur, i. e. domino directo in feudum offerretur, vel saltem in feudum reapse conuerteretur, h. e. ex ea pecunia aliquod feudum, iam existens comparetur, assumtis denuo in communem noui feudi manum illis, ne sint deterioris conditionis. Vtrumque hoc facile est videre, aliter fieri non posse, quam

vt

vt ista pecunia in feudum recens conuertenda a reliqua concursus massa *separetur*, id quod supra dicta lex iudiciaria repetitae praelectionis iussit allegato titulo XL. eaque causa fuit, cur Ordo noster eiusmodi pecuniam, a simultanee inuestitis a concursu creditorum petitam, semper separandam a massa putaret, vel addito in sententia praeepto de conuertenda ea pecunia in feudum, vel eo omisso, quoniam vltterius succedentium res agitur, quibus ipsis ea cura tacite relinqui potest. De hoc igitur dicitur loco priore.

At vero aliam plane speciem alteri loco *O. P. R. tit. XLV. §. 6.* inesse, iam summus IO. GODOFREDVS BAVERVS *diff. de forma ac definit. comm. Sax. manus §. 72.* vidit, an vero ea tota sit, quam ipse §. 73. inducit, in dubio relinquimus. Ad rem recte intelligendam ante omnia notemus, in priori legum nostrarum mentionem fieri simul *des Lehnsstams* et *des Lehnsquanti*, in posteriori tantummodo *des Lehnsquanti*, ac vtriusque vocis significationem paucissimis contemplemur. Eam, vt iam obseruauit Cel. PÜTTMANNVS, Ordinis nostri Assessor, *Elem. iur. feud. c. 5. §. 112.* nemo melius exposuit b. I. GÖTTL. SIEGELIO, olim in hac academia antecessore, *diff. de diuisione feudi success. simult. inuest. non restring. §. 10.* cuius verba, vt ille fecit, et ego hic apponam: *Pecunia feudalis requirit, vt super certa pecuniae summa negotium feudale celebratum et in re mobili feudum constitutum sit. Simultanea inuestitura ad certam summam ius succedendi in ipsa substantia feudi tribuit, pro ea scilicet feudi parte, quam summa determinata constituit. Circa quantitatem autem ex feudo praestandam nullus nexus feudalis, nulla indoles feudi apparet, sed allodii iure censetur, nisi successio feudalis patritia*

VIII

paçtitia ipsi tributa fuerit. Ad talem quantitatem pecuniae summa refertur, quam simultanee inuestiti accipiunt, quique vi litterarum reuersalium feudum delatum iis, quos vasallus denominauit, tradere obstricti sunt. Pariter huc spectat pecunia, quam ii accipiunt, qui feudum delatum consuccessori tribuunt, pro portionibus suis certam summam sibi stipulantes. Haec SIEGELIVS. Distinguit igitur I. inter pecuniam feudalem, super qua contractus feudalis celebratus est. Ea vocatur proprie *ein Lehmsstamm*, quae vox, vt recte obseruat III. GEISLERVS *disp. de pecunia feudali* §. 1. in lingua latina similem non habet. Eiusmodi pecuniae feudalis mentio fit in Mandato recentissimo Saxonico super re feudali, l. 1. §. 14. Secundo SIEGELIVS describit certam feudi partem pecuniariam, pro cuius determinata tantummodo quantitate simultanee inuestiti ius habent succedendi in feudo, seu, quod idem est, quae ipsis ex feudo praestatur, reliquis partibus ex conuentione ad alios deuenientibus, et circa quam nullus nexus feudalis, nisi iterum ex pacto. Circa hanc igitur secundi generis pecuniam feudalem, i. e. ex feudo soluendam, atque vi successione feudalis paçtitiæ suo tempore ad agnatos ac simultanee inuestitos deuenturam, aut adest, (quod adiicere liceat) consensus domini directi, vbi etiam appellari solet *Lehmsstamm*, aut non adest, quo casu appellari solet nonnisi *Lehmsquantum*; ex quo, hoc secundum genus iterum bipartitum esse, apparet. Denique III. SIEGELIVS mentionem facit eius pecuniae, ex feudo soluendae, quam vigore paçti accipiunt simultanee inuestiti vel compossessores, aut tum, quando feudum

feudum sibi delatum iis, quos vltimus possessor denomina-
 vit, tradunt, aut, (quod denuo addendum erat), tum, quan-
 do communem manum tenentes ex simili pacto pari obli-
 gantur, vt feudi ad se nondum delati possessor, per eius
 alienationem, spem futurae successionis intercipiat; qualis
 pecunia quoniam pro feudo, aut saltim occasione feudi,
 atque plerumque de venditi feudi pretio datur, etiam,
 quamuis abusive, *ein Lehnsquantum* appellari consuevit, Ill. GEIS-
 LER *l. c.* §. 3. p. 8. etfi tota allodialis sit, nec vllum in bene-
 ficio ius reale, nisi accedente domini directi consensu, tri-
 buens; *cf. laud. GEISLER l. c.* §. 2. Hanc triplicem significa-
 tionem si probe teneamus, facile est intellectu ac admodum
 probabile, legislatorem *ad tit. XL. §. 3.* loqui a) de allegato
 primo genere pecuniae feudalis, b) de vtraque specie secundi
 generis, quippe in quibus omnibus vis est condomini. Hoc
 autem posito hypotheca, quae minor est dominio, carere
 possunt, *ad tit. XLV. autem §. 6.* sermo est de tertio genere
 pecuniae feudalis, quod, quando hypotheca non est muni-
 tum, nullum ius reale concedere potest. Iam facile erit, casum
 seu speciem allegatae posterioris legis atque simul causam
 eiusdem inuenire. Primum rem intueamur extra concursum.
 Finge, Titium fundum feudalem possidere, assumtis simul-
 taneae inuestitis Caio ac Sempronio, ac ita cum iis pacisci, vt,
 se aut vno ex prole sua masculo absque filiis legitimis mo-
 rituro, illi, aut quicumque ex posteris eorum hoc modo ad
 ipsam successionem sit peruenturus, feudo se abdicare at-
 que id successoribus allodialibus tradere debeant, accepturi

B

in

in eius rei praemium solatiumque frustratae successione
 spei quingentos thaleros. Titius moritur absque prole ma-
 scula, relictis filiabus, itaque feudum deuoluitur ad simul
 inuestitos, qui eo quidem inuestiuntur, fiuntque domini,
 vt antea condomini erant; verum, promissi memores, se
 feudo ac dominio abdicant et vtrumque defuncti amici
 filiabus cedunt, praemium quingentorum thalerorum expe-
 ctantes. Qualem eos actionem habere putemus contra
 filias defuncti vasalli ad soluendum hoc praemium? quod
 proprio nomine *ein absfindungsquantum*, vel *auersionalquantum*
 nominandum est. Procul dubio haud realem, sed perso-
 nalem tantum, quia non particula feudi ipsis debetur,
 nec successio feudalis constituta est, sed, quamuis totius
 feudi ex inuestitura domini, tamen integrum feudum ex
 pacto reddunt, sola nouo possessori obligatione imposita, ex
 propria re familiari pro traditione, atque in solatium
 amissi feudi quingentos thaleros soluendi. Neque de eo
 quaerimus, an potuisset sibi, in hoc extra concursum casu,
 vel feudum retinendo vel oppignorando sibi consulere, sed
 de genere solum actionis solliciti sumus. Ponamus itaque
 porro, istas filias cessum sibi ac traditum feudum consen-
 tiente domino vendere, credamusne, Caium et Sempro-
 nium, qui antea simul inuestiti erant, in pretio huius ven-
 ditionis ius reale habere? Profecto nemo ita sentiet. Mute-
 mus nunc nomina, et loco filiarum substituamus creditores
 defuncti Titii obaerati, seu concursum, qui mortui vices
 gerit. Caius et Sempronius igitur, ad quos iure simulta-
 neae

neae inuestiturae feudum obaerati debitoris deuoluitur, vi pactorum eo se abdicant, et id concursui tradunt, vel potius relinquunt, quia mox sub hasta vendit. Sane non poterunt hi istos quingentos thaleros iure proprio vindicare, quoniam haec pecunia neque in dominio ipsorum, neque pars feudi est, neque ab iis tempore subhaestationis iure condominium possidebatur, verum quae ipsis solummodo ex contractu innominato do vt facias, debebatur, non munita pignore. Hinc etiam factum, quod Ordo noster dudum praevia deliberatione definiret, vt a) in concursibus creditorum ea pecunia feudalis, quae particula sit ipsius feudi, siue ea sub consueto nomine *eines Lehnsstammes*, siue sub vocabulo hic rariore *eines Lehnsquantis* a simul inuestitis ex massa postuletur, iure vindicationis separetur, b) reliqua vero, vbi nullum nec dominium, nec aliud ius reale cernatur, inter chirographarios locetur, id quod tum exemplum a laudato H. G. BAVERO allatum docet, tum ita quotidie pronunciarum solet. Eandem opinionem Scabini Lipsienses tenent, in primis quoad speciem modo sub b) propositam, id quod ex sequenti eorum sententia patet, lata a. 1781. ad praefecti Schweidnizensis consultationem: *Obwohl in dem von dem verstorbenen G. A. R. als mitbelehnten ausgestellten reverse enthalten, daß selbiger, wenn der rittergutsbesitzer ohne lehnerven versterben würde, gegen abtretung des guts eintausend thaler lehnsquantum bekommen solle, dahero und da des erstern hinterlassene söhne sothane abtretung an des verstorbenen D. gläubiger bewürket, daß sie angelegte tausend thaler vorzüglich und vor allen creditoribus von der*

B 2

concur-

concurssaffe hinweg zu nehmen hätten, dieselben in der meynung stehen, angesehen sonsten und ohne diese abtretung das gut nicht zur subhastation gebracht werden mögen; wannhero auch besagte mitbelehnte die ihnen dießfalls abgeforderte erklärung anders nicht, als dergestalt gelhan, daß angeregte abtretung erfolgen solle, sobald ihnen vorberührte eintaufend thaler sammt interesse von der bereitsten baarschaft ausgezahlt würden;

D. a. d. osterwähnter G. A. R. im vorangezogenen reverse in alle und jede veräußerung des gutes im voraus gewilliget, also es nicht weiter in seinem willen gestanden, denen D. creditoribus, so des gemeinen schuldnern stelle vertreten, die subhastation des gutes zu verwehren, vielmehr die abtretung des gutes dem reverse gemäs obgelegen; da hingegen die berührten eintaufend thaler keinesweges die natur eines mit der successione feudali verknüpften lehnsquanti haben, sondern ein bloßes bedingungsweise geschehenes versprechen enthalten, - - und nach ausweisung des ganzen reverses, nicht anders als auf den fall stipuliret worden, wenn seine hinterlassene landerben, an deren stelle der concurs tritt, das auf sie durch den weg der mitbelehnenschaft gebrachte gut verkaufen würden; - - am wenigsten dieses quanti halber eine hypothek verschrieben, noch von dem lehnherrn darein gewilliget worden.

Vidimus superius, eius pecuniae, quae iure proprietatis locetur, quamque diligenter ab ea, quae inter chirographarios referenda est, secreuimus, eam naturam esse, vt in eam per pacta agnatorum successio feudalis obtineat; vnde efficitur, in illam substantiam non solum proximis simultaneous inuehitis, sed remotioribus etiam, casu inueniente, ius esse.

Hic

Hic igitur fons est, vnde nouum fluit quoad effectum inter vtramque discrimen, quod nempe, vt diximus, pecunia feudalis tertii generis in classe creditorum chirographariorum locandum fit. Id vero nescimus incommodumne an commodum appellare liceat, modo massa sufficiente. Nam quando prioris generis pecunia in prima classe iure vindicationis ponitur, ea aut in massa concursus remanet, aut sub foenore relocatur, coinuestiti vero, qui ius suum persecuti sunt, eam nunquam accipiunt, sed solis vsuris contenti esse debent, quid? nec has quidem percipiunt, quamdiu debitor communis eiusque descendentes in viuis sunt, donec omnibus creditoribus satisfactum sit, quia notum est, iure Saxonico liberos hereditatem patris feudalem ac allodiam separare non posse, *Torgauisch. Aussch. tit. welchergest. die agnaten, §. da aber ein vater.* At vero, quando simul inuestiti pecuniam feudalem tertii generis postulant, eaque inter chirographarios locatur, eam ipsam parata pecunia, si massa sufficiat, totam, alias vero saltem pro rata accipient, et in vsus proprios conuertere poterunt. Haec sequenti sententia, ab Ordine nostro mense Septembri 1781. interrogante praefecto Leucopetrensi lata, illustrabuntur: *Hiernächst sind 4000 fl. für H. u. B. v. B. oder deren lehnsfähige descendentes von erwähnter concursmasse abzusondern, und solche gegen genügende unterpfändliche sicherheit zinsbar auszuthun, auch die zinsen davon, daferne von dem gemeinen schuldner annoch lehnsfähige descendenz vorhanden, zu befriedigung derer in der perception stehenden gläubiger zu verwenden, widrigenfalls aber solche H. und G.*

von E. oder deren lehmsfähigen descendenz zu überlassen; - - da-
 gegen wenn H. und v. B. männliche lehmsfähige descendenz nicht
 hinterlassen, oder des gemein schuldnere lehmsfähige descendente sol-
 che überlebt haben sollten, erwähnte 4000 fl. zu befriedigung
 sämtlicher gläubiger oder deren erben nach der ordnung, in wel-
 cher sie lociret, anzuwenden.

Haec more consueto praemittenda erant, vt indicarem orationem solennem, qua memoria gentis Bornianae, vt quotannis fieri solet, et nunc recoletur. Postquam enim nuper SERENISSIMVS PRINCEPS noster GODOFREDVM LVDOVICVM WINCKLERVM, A. M. Ordinarii nostri filium, qui iurisprudentiae sedulo operam dare pergit, stipendio Borniano adornasset, nobis vero d. 4. Mart. a. e. rescripisset, vt ipsum, si satis legitimatus videretur, ad istam orationem admitteremus, iussui parebimus, eique potestatem dabimus, insequente die XIII. Iunii, praemissa oratione *de studio historiae imperii et ecclesiasticae cum iurisprudentia coniungendo*, laudes gentis Bornianae publice celebrare; rogamusque decenter RECTOREM ACADEMIAE MAGNIFICVM, CELSISSIMVM PRINCEPEM, ILLUSTRISSIMOS COMITES AC VTRIVSQVE REIPUBLICAE PROCERES, GENEROSISSIMOS DENIQUE

NIQUE AC NOBILISSIMOS ACADEMIAE CIVES, velint
 et frequenter conueniendo et diligenter audiendo oratori fau-
 rem ac beneficium tribuere, Ordini vero nostro rem gratissimam
 facere. Scribebam Dominica post Festum Trinit. III. 1785.

EX OFFICINA SAALBACHIA.

VX

INSTITUT FÜR ANATOMIE
UND PHYSIOLOGIE
DER UNIVERSITÄT
ZÜRICH

VERLAG VON H. R. SCHÖNBERGER

P. 335

Leipzig, Diss., 1785 A-0

7
56.

1785,3.

ORDINARIUS
 SENIOR CETERIQUE ASSESSORES
 FACVLTATIS IVRIDICAE LIPSIENSIS

MEMORIAM
 B O R N I A N A M

DIE XIII. IVNII A. MDCCCLXXXV.

H O R A I X
 I N A V D I T O R I O S V O
 R E C O L E N D A M
 I N D I C V N T .

I N E S T
 E X A D V E R S A R I I S I V R I S I V D I C I A R I I
 A D N O T A T I O V I I .

